

Chương 526: Thảm Hoạ Cổng (58) - Trò Chuyện Với Charlotte

(Số từ: 3671)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:13 AM 17/08/2023

Thủ đô Hoàng gia Lazark đang hỗn loạn do một cuộc tranh cãi bất ngờ giữa Thư ký và thủ lĩnh của Thánh Hội.

-Chó!

-Mèo, được chứ?

-Chó! Chó! Chó là tốt nhất!

-Chắc chắn là mèo rồi nhỉ? Cô không thể thấy điều đó sao?

Đương nhiên, Lôi Vương Liana de Grantz, người không có việc gì để làm cho đến lần xuất kích tiếp theo, không thể không xem cuộc tranh luận bất ngờ này.

Mèo hay chó?

Thật là một cuộc thảo luận kỳ lạ ở một nơi như vậy.

-Sao hai người lại cãi nhau vì cái gì vậy? Anh sẽ không làm biến thành bất cứ con gì đâu!

Reinhardt, với khuôn mặt tái nhợt, bị lọt vào giữa hai người đang tranh cãi kịch liệt, trông như sắp túm cổ áo nhau.

Cô ấy đã đi do thám căn cứ của quân đồng minh và đã quay trở lại trong lúc đó.

"...Cả hai đang làm gì thế?"

Liana đến gần Olivia và Harriet đang đỏ bừng mặt và hỏi.

"Liana! Cậu nghĩ sao?"

"Tớ phải nghĩ gì đây?"

Liana nghiêng đầu trước câu hỏi của Harriet.

Olivia đã trả lời.

"Haa, cô ấy sẽ như vậy. Tất nhiên, đó là chó. Chó tốt hơn.

Cô sẽ đồng ý, phải không?"

"Đó phải là mèo, cậu phải theo tớ!"

Harriet hét lên, nghiêng răng.

Olivia và Harriet bắt đầu nhìn Liana chăm chú.

Reinhardt dường như phớt lờ tình hình, như thể anh ta không muốn nghe điều đó.

—Chó hoặc mèo.

Tình thế tiến thoái lưỡng nan của Liana rất ngắn gọn.

"Tôi đoán chó có thể dễ chịu hơn?"

"!"

"Uh, uh, uh, uh?!"

Trước câu trả lời ngắn gọn đó, Olivia há hốc mồm, và Harriet bị sốc.

Reinhardt, người đã phớt lờ tình hình, đột nhiên tái xanh. Liana nhún vai trước phản ứng của anh.

"Không phải chúng ta đang nói về con nào sẽ bị ăn được hơn trong thời kỳ thiếu lương thực sao?"

"Cô có bị điên không...?" (Olivia)

"Li-Liana..." (Harriet)

"...Đừng uống thuốc trầm cảm. Tình trạng của em ngày càng kỳ lạ hơn rồi đó." (Reinhardt)

Trước sự ngạc nhiên của cả ba, Liana bắt đầu cười.

"Tất nhiên, đó là một trò đùa."

Liana đang dần mất kiểm soát.

"Anh biến thành mèo?"

"...Vâng."

Liana lắng nghe chi tiết và khoanh tay, suy nghĩ một lúc.

Reinhardt, người đã biến thành một con mèo đen con.

Anh ấy đã trở lại sau khi nhận được rất nhiều tình cảm tại căn cứ của Royal Class.

"Nó đang trở nên lố bịch."

Liana làm một cử chỉ như thể cô ấy sắp nôn, như thể cô ấy ghê tởm.

"Em có nghĩ rằng anh đã làm điều đó bởi vì anh muốn ư?!"

"Vậy là có người ép buộc anh à?"

"Chà, chuyện đó... Không phải thế! Không phải thế, nhưng! Ugh! Vốn dĩ! Kế hoạch ban đầu là... Thôi kệ. Giải thích cũng vô ích thôi."

"Vậy, Olivia nghĩ chó tốt hơn, còn Harriet nghĩ mèo tốt hơn, và đó là lý do tại sao họ cãi nhau?"

"Phải. Rõ ràng là mèo thì tốt hơn."

"Thảo nào cô lại thích một sinh vật thậm chí không biết đến lòng trung thành. Người ta nói rằng con người giống như những con vật mà họ ngưỡng mộ."

"À... vậy ý cô là cô là một con khốn... phải không?"

Khi Harriet cười và nói với tay che miệng, mặt Olivia đỏ bừng.

"Cái gì?! Con khốn... Cô nghĩ tôi sẽ bỏ qua chuyện đó sao?!"

"Cô đã tự nói với chính mình!"

"Dừng lại! Cả hai người dừng lại! Đó là lỗi của anh! Đó là lỗi của anh khi biến thành một con thú như vậy, vì vậy hãy dừng lại!"

Reinhardt cuối cùng không thể chịu được khi nhìn hai người cãi nhau và hét lên, mặt đỏ bừng.

"Hừ!"

"Chậc!"

Cả hai quay đầu đi chỗ khác như thể họ không thể chịu đựng được cảnh tượng đó.

"Chó hay mèo..."

Liana bắt đầu suy nghĩ, khoanh tay lại như thể đang lo lắng về điều gì đó.

"Thật ra thì chó với mèo cũng quá bình thường."

"...Anh chọn nó vì nó phổ biến."

"Em muốn thử nuôi một loài bò sát."

"...?"

"Rắn thì sao? Em muốn rắn hoặc thằn lằn."

"Em muốn anh làm gì về nó?"

"Anh đã biến hình xong chó với mèo! Tại sao anh không biến thành rắn?"

"Đó là những gì anh đang hỏi đấy!"

Reinhardt cuối cùng đã từ chối làm điều đó.

"Haa, anh giả vờ như không quan tâm, nhưng anh sẽ thay đổi ý định khi nói đến những thứ dễ thương. Đồ khốn lén lút."

"Không phải như vậy!"

Reinhardt cuối cùng đã bùng nổ.

Bị Liana, Harriet và Olivia dày vò cả ngày, mãi đến tận khuya anh mới đến thăm Charlotte được.

Cuộc tranh luận giữa chó và mèo là một cuộc tranh luận lâu đời, nhưng Liana đột nhiên muốn xem sự biến đổi của loài bò sát và đưa ra một yêu cầu kỳ lạ.

Tất nhiên, kể từ khi Liana xuất hiện, anh ấy đã không biến đổi chút nào.

Nếu anh ấy cứ khoe nó, nó sẽ trở thành thói quen.

Nhưng...

Một cách trung thực.

'Tôi phải đi một lần nữa.'

Anh có cảm giác mình phải biến thành một con mèo và đi đến trại của quân đồng minh.

Anh không chắc, nhưng có vẻ như con mèo đóng vai trò làm dịu thần kinh của Ellen.

Nếu anh ấy cảm thấy có lỗi vì chỉ cho Ellen xem và cho người khác xem, thì chẳng phải anh ấy sẽ dành nhiều thời gian ở dạng động vật hơn là ở dạng người sao?

Vừa này là cái gì vậy?

Anh ta không có ý định tìm kiếm phẩm giá của một vị vua, nhưng đây là gì khi trở thành một Ma vương thú cưng biến hình?

Thật kinh hoàng.

Anh lại tự đào mồ chôn mình.

Cuối cùng, anh ấy đã đến thăm Charlotte sau khi mặt trời lặn.

Charlotte, người chịu trách nhiệm cai trị Edina, vô cùng bận rộn.

Cô đã trốn trong văn phòng của mình cho đến nửa đêm.

"À, Reinhardt. Em nghe nói anh đã trở lại."

Charlotte, mặc một chiếc váy đen, đứng dậy khỏi chỗ ngồi và chỉnh lại quần áo khi anh gõ cửa văn phòng.

Nói đúng ra, có một hệ thống phân cấp, nhưng hành động quá phân cấp có phần... Anh ấy nên nói gì đây...?

Một chút khó chịu.

Dù sao, cô ấy có lẽ không nghe nói về sự biến đổi động vật của anh ấy, phải không?

"Em có bận không?"

Trước câu hỏi của anh, Charlotte lắc đầu.

"Không hẳn. Em đã hoàn thành tất cả công việc của mình cho ngày hôm nay, chỉ có một số điều cần suy nghĩ."

Thật may là cô ấy dường như không nghe thấy.

Nếu Charlotte cũng yêu cầu anh cho cô ấy xem, anh sẽ không đủ tự tin để từ chối.

Sau khi hoàn thành công việc của mình, Charlotte nhìn anh chăm chăm như muốn nói rằng cô ấy sẽ lắng nghe nếu anh có bất kỳ yêu cầu nào.

Mái tóc đen và đôi mắt quỉ của cô ấy.

Thành thật.

Nó tạo ấn tượng về một con quỉ, nhưng...

Nó không còn dễ thương và đáng yêu như trước.

Bây giờ cô ấy toát ra khí chất của một Nữ hoàng hơn là một Công chúa.

Nhìn thấy cô ấy như thế này đã trở nên quen thuộc, và khía cạnh này của Charlotte cũng không tệ lắm.

Đó là một chút...

Bí ẩn và...

Tốt...

Hừm.

"Anh cần nói chuyện với em về một cái gì đó."

"Nói chuyện?"

Lúc đó, Charlotte nghiêng đầu như muốn nói, 'anh có thể nói chuyện gì với em?'

—Và sau đó.

*Growl!

Tiếng ồn phát ra từ bụng của Charlotte, không phải của tôi.

Em nói mình làm việc xong rồi mà lại không ăn à?

“...Em nên ăn trước khi làm việc.”

"V-vâng..."

Khuôn mặt của Charlotte đỏ bừng và cô ấy gật đầu thật mạnh, trông có vẻ xấu hổ.

"Đó không hẳn là một bí mật, vì vậy hãy nói chuyện trong khi chúng ta ăn gì đó."

"V-vâng... Được rồi."

Charlotte lặng lẽ đi theo sau tôi.

Thủ đô Hoàng gia của Edina chưa bao giờ đặc biệt xa hoa hay rộng rãi.

Cấu trúc của nó giống một lâu đài hơn là một cung điện. Không có phòng tiệc lớn, dàn nhạc cung đình hay phòng trưng bày.

So với Cung điện Hoàng gia, Thủ đô Hoàng gia của Edina giống như một ngôi nhà nhỏ khiêm tốn.

"Sống ở một nơi như thế này không thoải mái sao?"

Khi tôi hỏi Charlotte, người đang đi bên cạnh tôi, cô ấy lắc đầu quày quặt với vẻ mặt thất thần.

"Không, không, thật đấy. Không sao đâu. Đừng lo lắng về điều đó. Anh biết là em không quan tâm đến những thứ như thế này..."

Khi cô ấy nói, vẻ mặt của Charlotte chết đi.

Sau khi bị bắt cóc đến Lâu đài Ma vương, Charlotte đã không còn kén chọn thức ăn và thậm chí cả nơi cô ngủ.

Vô tình cả hai chúng tôi đã chạm vào những điểm yếu của nhau, và Charlotte im lặng.

Sau khi danh tính của tôi bị phát hiện, tôi đã không thể nói chuyện đàng hoàng với Charlotte.

Tại sao tôi phải làm điều đó, tại sao tôi cần phải hành động như vậy. Charlotte đã không nghe câu chuyện của tôi, và tôi cũng không có tư cách để kể cho cô ấy nghe.

Tất cả những gì chúng tôi biết là tôi thực sự muốn chấm dứt tình trạng này, nhưng trong hai năm qua, chúng tôi đã không nói chuyện với nhau.

Bây giờ cũng vậy.

Charlotte cảm thấy có lỗi với tôi. Chúng tôi chỉ xin lỗi vì điều đó, nhưng chúng tôi chưa bao giờ xem xét lại mọi thứ đã xảy ra kể từ lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau.

Tại sao tôi lại lừa dối cô ấy?

Chẳng lẽ ngay từ đầu tôi đã lừa Charlotte, khi biết nàng là Công chúa sao?

—Về sự thật vụ bắt cóc cô ấy.

—Về những ngày trao đổi thư từ.

Tôi chợt nhận ra rằng chúng tôi vẫn chưa nói về bất kỳ điều gì trong số đó.

Đối mặt với những sự kiện lớn như Sự cố Cổng, những vấn đề quyết định vận mệnh của thế giới, quản lý một quốc gia duy nhất – những cuộc trò chuyện nhỏ này có đáng bị chôn vùi không?

Chúng tôi không cần phải có những cuộc trò chuyện như vậy? Vì Charlotte đã chôn vùi những nghi ngờ của mình trong tội lỗi từ lúc đó, chúng tôi không cần phải nói về nó sao?

Tôi đi cùng Charlotte im lặng, đầu cúi gằm, về phía phòng ăn.

Hãy ăn một cái gì đó đầu tiên.

Hãy nói chuyện trong khi ăn.

Bất cứ điều gì có thể.

“Anh muốn... tự mình làm sao?”

Khi tôi định vào bếp thay vì gọi ai đó, Charlotte nhìn tôi với vẻ mặt hoang mang.

“Không có luật nào nói rằng Ma Vương không được cầm dao, phải không?”

"À vâng..."

Tôi không thực sự coi mình là một vị vua và không quan tâm đến các quy tắc hay phẩm giá mà một vị vua nên duy trì.

Và thành thật mà nói, tôi đã muốn làm một cái gì đó cho Charlotte bằng chính đôi tay của mình sau một thời gian dài.

Thành thật mà nói, tôi có mối quan hệ thứ bậc với những người này, nhưng dù họ có coi tôi là Chúa tể của họ hay không, tôi chỉ coi họ như những người bạn.

Tôi có giới hạn về những gì tôi có thể làm một mình, vì vậy tôi đã tìm kiếm sự giúp đỡ từ bạn bè của mình.

Tôi không chắc liệu mình có đúng khi nghĩ như vậy với tư cách là một vị vua hay không, nhưng suy nghĩ của tôi không thay đổi từ đó.

Trên thực tế, ở Temple, tôi đã cảm thấy mệt mỏi với việc xử lý các thanh kiếm và dao nhà bếp.

Tôi đã làm thức ăn một cách liêu lĩnh và ăn nó một cách liêu lĩnh.

Trước khi ăn sáng, trong bữa trưa và tối muộn sau khi tập buổi tối.

—Với Ellen.

—Đôi khi với Harriet và Charlotte nữa.

“ ... ”

Tôi không khỏi ngẩn ngại khi nhớ lại quãng thời gian ở Temple.

Tôi nghĩ về những thứ đã thay đổi.

Tôi nhớ những khoảnh khắc đã trở nên không thể đảo ngược.

Lúc đó tôi chắc chắn đã nghĩ như vậy.

Rằng mọi thứ sẽ thay đổi vào một ngày nào đó.

Tôi biết nó phải xảy ra cuối cùng.

Ngay cả trong những khoảnh khắc đó, tôi đã luôn nghĩ rằng sẽ có một ngày tôi sẽ hồi tưởng về những ngày đó, và rằng khoảnh khắc này sẽ không bao giờ tồn tại mãi mãi.

Những suy nghĩ đó hóa ra là sự thật, và giờ tôi chỉ còn cách sống ở hiện tại, không thể quay lại thời điểm đó.

Nhưng dù biết điều đó, và dù biết điều đó sẽ xảy ra, tôi không thể dễ dàng chấp nhận khi nó thực sự xảy ra.

Những khoảnh khắc tôi không thể quay lại.

Những mối quan hệ tôi không thể tua lại.

Tôi đã tức giận, thất vọng và buồn.

Có một chút buồn cười là Thủ đô Hoàng gia không thể cung cấp một môi trường tốt như học viện do Đế quốc điều hành, nhưng Đế quốc ở một cấp độ khác.

Nó không tốt bằng Temple, nhưng nó vẫn là lâu đài của nhà vua.

Có rất nhiều thức ăn và đã muộn nên Charlotte không ăn nhiều. Tôi đã làm một chiếc bánh sandwich đơn giản.

Một cốc nước và một chiếc bánh sandwich.

“Cảm ơn, Reinhardt.”

“Không có gì đâu, thật đấy.”

"Nhưng vẫn..."

Mặc dù không nhiều nhưng Charlotte có vẻ xúc động, mắt cô sáng lên khi cô bắt đầu ăn bánh sandwich.

Vì tôi cũng làm một cái cho mình nên tôi cũng ăn luôn bánh sandwich của mình.

“Chuyến khởi hành tiếp theo là khi nào?”

“Chà... điều đó phụ thuộc vào sự di chuyển của Lực lượng Đồng minh, không phải ý của anh. Chúng ta sẽ phải theo dõi chặt chẽ xu hướng của họ.”

“Phải, điều đó có ý nghĩa.”

Quyết định tiến quân của Lực lượng Đồng minh không phụ thuộc vào tôi. Vì chúng tôi phải theo dõi các chuyển động của Lực lượng Đồng minh do tính chất nhiệm vụ của chúng tôi, chúng tôi không thể biết khi nào cuộc xuất kích tiếp theo của chúng tôi sẽ diễn ra.

Khi Lực lượng Đồng minh tiến lên và gửi một đội tiên phong để bảo vệ tuyến đường, chúng tôi sẽ tấn công một điểm xa hơn ở phía trước.

“Dù sao thì, thật nhẹ nhõm khi không có chuyện gì xảy ra. Các đơn vị khác cũng sẽ ổn thôi.”

“Anh đoán vậy. Tất cả chúng ta đã đồng ý rút lui ngay lập tức nếu thiếu sức mạnh. Không cần phải thúc ép bản thân.”

Lực lượng được triển khai rất ít, vì vậy việc mất bất kỳ ai trong số họ sẽ rất nguy hiểm. Vì tôi đã hướng dẫn đầy đủ cho các Chúa tể ma cà rồng, lẽ ra sẽ không có bất kỳ vấn đề nghiêm trọng nào.

Giảm thiểu xung đột với Lực lượng Đồng minh càng nhiều càng tốt.

Rút lui ngay lập tức nếu một trận chiến dự kiến sẽ dẫn đến thương vong.

Miễn là hai nguyên tắc chính này được tuân theo, thì sẽ không có bất kỳ vấn đề đáng kể nào đối với các đơn vị khác.

Nghĩ lại thì, tôi có chuyện cần nói với Charlotte.

Đó không phải là thông tin quan trọng đối với Charlotte, nhưng vẫn vậy.

"Và, chúng ta đã phá hủy một cánh cổng. Đó là một cổng nhỏ."

"Em đã nghe điều đó từ Harriet. Nhưng em hơi lo lắng nếu việc phá hủy cổng dịch chuyển sẽ đẩy nó đi quá xa."

"Chúng ta không làm quá. Nói đúng ra, nó gần như hoàn toàn được thực hiện bởi cô gái Liana đó."

Chúng tôi chỉ là một đội gồm năm người, nhưng bốn người chúng tôi, trừ Liana, thậm chí còn không có cơ hội để phát huy sức mạnh của mình.

Cô triệu hồi một trận bão tuyết lớn, biến khu vực này thành một khung cảnh phủ đầy tuyết. Những con quái vật bay đâm sầm vào cái chết của chúng, và một số lượng đáng

kể những con quái vật chết cồng. Những con quái vật còn lại hoặc bị nghiền nát hoặc chết ngạt dưới tuyết.

"Tuy nhiên, tốt nhất là không nên quá tin tưởng vào phương pháp đó. Chúng ta không biết nó sẽ hoạt động được bao lâu."

Charlotte, người đã nhận được báo cáo sơ bộ từ Harriet, lặng lẽ gật đầu.

"Đúng vậy. Nhưng anh nghĩ đây sẽ là một quân bài khá quan trọng cho chiến lược của chúng ta trong tương lai."

"Vâng em nghĩ thế."

Chiến lược của chúng tôi là giảm số lượng quái vật bị cực lạnh, nhưng sau khi dùng thử, chúng tôi phát hiện ra rằng nó có tác dụng phụ đáng kể.

Như tôi đã nói, quái vật rất đa dạng. Tiêu diệt chúng bằng môi trường thay vì tấn công trực tiếp đòi hỏi nhiều phương pháp khác nhau.

Có một số quái vật giống với sinh vật bình thường, trong khi những con khác thì hoàn toàn khác.

Đó là lý do tại sao các kiểu chết khác nhau là cần thiết.

Đóng băng đến chết và sụp đổ.

Chúng tôi chỉ nghĩ về những điều đó, nhưng chúng tôi có thể thấy những tác động bổ sung của sự ngột thở và nghiền nát.

Chúng tôi xác nhận rằng một trận bão tuyết có thể là một loại vũ khí theo nhiều cách khác nhau.

Tất nhiên, còn kinh khủng hơn khi nghĩ rằng có những con quái vật sống sót trong điều kiện khắc nghiệt như vậy.

"Với phương pháp này, chúng ta có thể tự mình tiến lên, thậm chí là chống lại các cổng nhỏ. Anh không biết về cổng vừa hay lớn, nhưng chúng ta chắc chắn không thể tự mình xử lý những cổng siêu lớn."

Trận bão tuyết là một vũ khí rất hữu ích vào thời điểm này, nhưng cuối cùng, sẽ có những kẻ thù mà nó không thể chống lại được.

"Dù sao, lực lượng đồng minh sẽ khá ngạc nhiên khi họ đến."

"Có vẻ như tuyết sẽ không tan trước khi họ đến, nhưng chúng ta sẽ tìm ra cách."

Vì Heinrich đang ở đây, nếu anh ta sử dụng lửa, tuyết sẽ tan nhanh chóng.

Và nếu nó thực sự không hiệu quả, Liana có thể bước vào một lần nữa.

Đó là về việc gây ra sự hủy hoại môi trường quy mô lớn, nhưng thiên nhiên không phải là mối quan tâm của tôi. Cổ hòng tôi khô khóc.

Sau khi ăn xong chiếc bánh sandwich của mình, Charlotte nhìn tôi với ánh mắt xa xăm.

Đúng, chúng tôi đã đồng ý để có một cuộc trò chuyện.

Bằng cách nào đó, chỉ ở bên nhau như thế này, làm và ăn gì đó vào ban đêm, tôi cảm thấy muốn nói về nhiều thứ.

Tôi có nên nói nó làm tôi cảm thấy đa cảm không?

Dẫu biết chưa phải lúc, nhưng cảm giác tình cảm lạ lẫm đến mức lâu lắm rồi tôi mới cảm nhận được.

Tuy nhiên, tôi đã phải làm những gì tôi cần phải làm.

Tôi không biết mọi thứ.

Và có rất nhiều điều tôi không thể làm được.

Đó là lý do tại sao xung quanh tôi có rất nhiều người.

Những người có thể nghĩ về những gì tôi không biết, những người có thể làm những gì tôi không thể làm.

Tất cả đều quý giá đối với tôi.

"Em có biết gì về Hoàng gia Schwarz không?"

"Anh đang nói về Kernstadt?"

"Vâng đúng rồi."

Charlotte nghiêng đầu, như thể cô ấy không biết tại sao tôi lại hỏi vậy.

“Em biết đủ nhiều những điều em cần biết.”

Đó không chỉ là một quốc gia địa phương nhỏ, mà là quốc gia kế thừa đầu tiên.

Nói cách khác, nó đứng thứ hai trong số các quốc gia của con người.

Vì vậy, Charlotte biết nhiều nhất có thể.

Đó là một tuyên bố khá thú vị.

Không biết về nó, nhưng biết nhiều như cô ấy cần.

Nói cách khác, cô ấy biết nhiều thứ mà một Công chúa nên biết, không chỉ kiến thức phổ thông.

Vì vậy, cô ấy cũng có kiến thức về những phần chi tiết chưa được tiết lộ.

“Em biết Heinrich, phải không?”

"Phải, Heinrich von Schwarz. Cậu ấy là bạn cùng lớp của chúng ta. Sau sự cố Cánh cổng... Em nghe nói cậu ấy khá tích cực."

“Anh nghĩ rằng cậu ấy có thể sớm bị ám sát bởi chính những người anh chị em của mình. Đó là những gì anh nghĩ."

"...Cái gì? Ám sát?"

Phản ứng của Charlotte đương nhiên là không tin.

*(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé
và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương
với id tên @Tienlucc.)*

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

69110000814828

BIDV-CN Đồng Tháp

mo

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading